ढक् अस्त्रन्धनुर्विस्फारयाञ्चकार आरोप्याकृष्टवान् स्फुरतेश्चि १४ सर्गः
स्फुरोर्णवित्यात्वं बबन्ध च वाणधी तूणीरे बध्नाति स्म वाणाधी
यन्तेऽस्मिन्निति कर्म्मण्यधिकरणे वेति किः ॥ १७ ॥

शुश्रावेत्यादि। अथानन्तरं रामस्तत्सर्व्वं रावणचेष्टितं दूत भ०
द्वारा शुश्राव श्रुतगतौ श्रुतौ सैनिकैः सह प्रतस्थे प्रस्थितः स्थास्थाने
प्रपूर्व्वोगतिमाह प्रतिज्ञानिर्णयेत्यादिना मं सेनायां समवैतीति
ढघेकादिति ष्णिकः सेनायां समवेताये सैन्यास्ते सैनिकाश्च ते इत्य
मरः अस्त्रं धनुर्विस्फारयाञ्चकार आरोप्य कृष्टवान् स्फुरश्चि
स्फूर्त्तौ चले ञिः क्रीजीङोऽजाचिस्फुरेति पचे उकारस्यात्वं स्फुर
धातोरूपं वा वाणधी तूणद्वयञ्च बबन्ध वाणाधीयन्ते यत्रेति
ढाड्डेदिति किः ॥ १७ ॥

ईक्षाञ्चक्रेऽथ सौमित्रिमनुजज्ञे बलानि च। नमश्च
कार देवेभ्यः पर्णतल्पं मुमोच च ॥ १८ ॥

ईक्षामित्यादि। सौमित्रिञ्च युद्धाय ईक्षाञ्चक्रे दृष्टवान् ईक्षेर ज०म०
नुदात्तेत् इजादेरित्याम् बलानि च अनुजज्ञे अनुज्ञातवान्
अनुपूर्व्वोजानातिरनुज्ञाने वर्त्तते तस्य परस्मैपदित्वात् अनुप
सर्गादिति वचनादात्मनेपदं उपसर्गेण युक्तत्वात् नमश्चकार
देवेभ्यः नमःशब्दयोगे चतुर्थी पर्णतल्पं पर्णशयनीयं मुमोच
मुक्तवान् ॥ १८ ॥